

(ဒုတိယအကြိမ်)
သုတေသန

အချစ် သူ၏
နှင့် ကိုကို

နိဒါန်း

စာဖတ်သူများ ခင်ဗျာ -

ကျွန်တော်သည် လွန်လေပြီးသော လုံးချင်းဝတ္ထုလေးငါးအုပ်မှ စတင်၍ ရေးပုံရေးလက် တစ် မျိုးကို စမ်းသပ်ကြည့်ခဲ့မိပါသည်။ ။

ရေးပုံရေးလက်တစ်မျိုးဟု ဆိုသဖြင့် စာပေအရေးအသားပုံသဏ္ဌာန် ဟု မထင်ကြပါနှင့်။

ကျွန်တော့်တွင် အရေးအသားဟန် အတည်တကျ မရှိပါ။ ဝတ္ထု၏ သဘာဝပေါ် မူတည်ပြီး ရေးဟန်ကို လိုက်လံပြောင်းလဲရေးသားတတ်ပါသည်။ ။

ကျွန်တော်ဆိုလိုသော ရေးဟန်ရေးလက်ဆိုသည် မှာ ကျွန်တော့်ဝတ္ထုများ ၏ ကြောင်းအရာ ကိုသာ ဖြစ်ပါသည်။ ။

ဆိုခဲ့သလို လွန်လေပြီသော ဝတ္ထုလေးငါးအုပ်မှ စတင်၍ ကျွန်တော်၏ ဝတ္ထုအကြောင်းအရာများကို တစ်မျိုးစမ်းသပ်ရေးသားမိခဲ့ပါသည်။ ။ တစ်မျိုးဟု ဆိုသဖြင့် အလွန်ထူးခြားလိမ့်မည်ဟု မထင်လိုက်ကြပါနှင့်။ ကျွန်တော်၏ ရှေ့မှ ဆရာ၊ ဆရာများ လည်း ရေးသားဖူးကြသော အကြောင်း အရာမျိုးပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။

အခြားမဟုတ်ပါ။ ဇာတ်လမ်းဟူသော စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ အကွေ့အချိုး အနိမ့်အမြင့်များကို တတ်နိုင်သလောက် လျှော့ပေါ့ပြီး ဇာတ်လိုက်

ခေါ် ဇာတ်ကောင်များ ၏ သဘာဝများကို ဦးစားပေး သော အကြောင်း
အရာများ ဖြစ်ပါသည်။ ။

တွေ့ဆုံဖြစ်ပျက်သောအကြောင်းထက် လူတို့ ၏ သဘာဝစိတ်၊ အချစ်
စသည့် စရိုက် လက္ခဏာများကို ဦးစားပေးဖော်ပြခြင်းကို ဆိုလိုပါသည်။
။

ဤသည် မှာ လောက၏ အဖြစ်အပျက်များ ထက် လူတို့ ၏ စိတ်သဘောများကို ပို၍ စိတ်ဝင် စားသော ကျွန်တော်၏ ဗီဇကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။ ကျွန်တော်ကတော့ အဖြစ်အပျက်မှန်သမျှသည် ဘာမျှမထူးဆန်းဟု ထင်နေသူသာ ဖြစ်ပါသည်။ ။ ကျွန်တော်တွေးပုံသည် ကြောင်စီစီ နိုင်ကောင်း နိုင်ပါလိမ့်မည်။ မတတ်နိုင်ပါ။

မည်သို့ပင် ရှုစေ၊ ဇာတ်ကောင်စရိုက်ကို ဦးစားပေးရေးသားမိသောကြောင့် ဇာတ်လမ်းကို သာ ရှာဖွေလေ့လာသူ စာဖတ်သူတချို့က ကျွန်တော့်အပေါ် အားမရနိုင်ဘဲ ရှိလာသည် ကို တွေ့ရပါသည်။ ။

သို့သော် လူ့သဘာဝကို ရှာဖွေနေသော စာဖတ်သူများကတော့ ခံတွင်းတွေ့ပုံရပါသည်။ ။ ဇာတ်လမ်းကိုရော၊ ဇာတ်ကောင်ကိုပါ လေ့လာသူများ အဖို့ ရာကား ကျွန်တော်၏ ဝတ္ထုများ သည် ဝတ္ထုမမည်သေးဟု ဆိုဖွယ်ရာ ရှိပါသည်။ ။

စာဖတ်သူအားလုံးကို ကျွန်တော် အလေးထားသော်လည်း ကျွန်တော်၏ ဝါသနာဗီဇကို ကား ကျွန်တော် မစွန့်လွှတ်နိုင်ခဲ့ပါ။ သည် အတွက်ကြောင့်ပင် ဇာတ်ကောင်စရိုက်ကို ဦးစားပေး သော ဝတ္ထုများ သာ ဆက်တိုက်ရေးဖြစ်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

ကျွန်တော်ရေးလိုသော စရိုက်သဘာဝများ ပေါ်လွင်သည် မပေါ်လွင်

သည် ကိုတော့ စာဖတ် သူများကသာ ဆုံးဖြတ်ကြပါ။ ကျွန်တော်က တော့ လေ့လာမိသလောက် ကျွန်တော်သိသည် ဟု ထင်သလောက်ကို သာ တတ်အားသမျှ ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့ပါသည်။

ယခု “ အချစ်နှင့် သူ၏ ကိုကို ” ဝတ္ထုတွင် ကား ကျွန်တော်သည် ရေး လက်ပြောင်းကြည့်ပြန် ပါသည်။

ထုံးစံအတိုင်း ဇာတ်ကောင်စရိုက် ဦးစားပေးခြင်းကား ပါကောင်းပါ မည်။ သို့သော် အဖြစ်အ ပျက်တို့ ကိုလည်း ကျွန်တော် အလေးပေး ရေး သားပါမည်။

ဆိုပါစို့။ ဇာတ်လမ်းကို ကျွန်တော်ရေးကြည့်ပါမည်။ အဖြစ်အပျက် တစ်ခုကို စီကာစဉ်ကာ ပြောပြသကဲ့သို့ ရေးသားကြည့်ပါမည်။

ဤကဲ့သို့ ဇာတ်လမ်းဆိုသောအရာဘက်ကို ကျွန်တော် စိတ်လည် လာခြင်းတွင် ထူးခြား သောအကြောင်း ဘာမျှ ကျွန်တော့်တွင် မရှိပါ။

သူ့အလိုလိုနေရင်း ဤသို့ ရေးကြည့်ချင်လာသောကြောင့်သာ ဖြစ်ပါ သည်။

သုမောင်

* * *

(က)

အချစ်အကြောင်းကို ပထမပြောပြပါရစေ။ ပြီးတော့ကျတော့မှ သူ၏ ကိုကိုအကြောင်းကို ပြောပြပါမည်။ နောက် အချစ်နှင့်သူ၏ ကိုကိုအကြောင်းကို ပြောပြရလိမ့်မည်ဖြစ်ပါသည်။ ။

* * *

အချစ်သည် အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်ရှိသော ကောင်မကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ ။

အချစ်၏ အမည်မှာ “ ချစ်ချစ် ” ဖြစ်လေသည်။ ။ အချစ်သည် တနင်္လာသမီးဖြစ်ပါသည်။ ။ ထို့ ကြောင့် သူ့အမည်ကို ချစ်ချစ်ဟု မှည့်ခေါ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ။ တနင်္လာနံချင်းထပ်၍ အမည်မှ ညွှန်ခေါ်ခြင်းသည် မကောင်းတတ်ကြောင်း သူ့ဘွားဘွားက ပြောပါသေးသည်။ ။ သို့ပေသော် အချစ်၏ ဖေဖေ ကတော့ ချစ်ချစ်ဟူသောအမည်ကိုသာ သဘောကျခဲ့လေသည်။ ။

“ ခေါ်လို့ လည်း လွယ်တယ်။ လူတကာရဲ့ စိတ်ကိုလည်း နာမည်ကြားလက်ရုံနဲ့ စိတ်ချမ်းသာ စေတယ် ” ဟု ဖေဖေက ပြောပါသည်။ ။

“ ကောင်ကလေးတွေက နောက်ပြောင်ပြီး ခေါ်စရာဖြစ်နေပါမကွယ် ” ဟု ဘွားဘွားက ပြောပါသည်။ ။

မေမေကတော့ ဘာမှ ဝင်မပြောပါ။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် မေမေ သည် မရှိသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ။ မေမေ ဘယ်အရပ်သို့ ရောက်နေမှန်း အချစ်မသိပါ။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် မေမေ သည် အချစ်ကို မွေးဖွားပြီးပြီးချင်း သေဆုံးခဲ့ရှာသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ။

မေမေဆိုသောအကြောင်းအရာကို အချစ် ကောင်းကောင်း မသိခဲ့ရှာပါ။ မေမေသည် သူ့ ဘဝတွင် တစ်ခါတစ်ရံမှ ရောက်ရှိလာတတ်သော ပုံရိပ်မျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ ။ လသာခြင်းသည် အလွန်ရိုးသောကိစ္စဖြစ်သော်လည်း လထီးဆောင်းခြင်း၊ လငပုတ်ဖမ်းခြင်းတို့ သည် ကား လူတို့ ကို အထူးအဆန်းဖြစ်စေတတ်သည်။ ။ တကယ်တော့ သည် ကိစ္စတွေကလည်း စကြဝဠာ၏ သမားရိုးကျ ကိစ္စများ သာ မဟုတ်ပါလား။ သို့သော် ချစ်ချစ်အအဖို့ ရာကား မေမေဆိုသော အရာဝတ္ထုသည် တစ်ခါတစ်ရံမှ သာ ယောင်ရမ်းလွမ်းဆွတ်ရသောအကြောင်းအရာ ဖြစ်နေပါသည်။ ။ ချစ်ချစ်ဘဝတွင် မေမေကို အခါများစွာ မေ့နိုင်ခဲ့သည် ချည်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ မိဘမေတ္တာနှင့်ပတ်သက်၍ ချစ်ချစ်အဖို့ ဖေဖေဆီမှ သာ ခံယူရရှိခဲ့ပေသည်။ ။

ချစ်ချစ်သည် ဖေဖေလက်ပေါ်မှာ သာ လူလားမြောက်ခဲ့သူကလေးဖြစ်ပါသည်။ ။ ချစ်ချစ် သည် လှပါသစည်။ ပညာလည်း တတ်ပြီးပါပြီ။ ချမ်းသာပါသည်။ ။ စိတ်ကောင်းလည်း ရှိပါသည်။ ။ သို့ ရာတွင် ဂျစ်ကန်ကန် ပေတူးတူးကလေးမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ ။ ဖေဖေက ချစ်ချစ်ကို အလိုလိုက်ထား သောကြောင့် ထောင့်အကျိုးဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ။ လောကကြီးအကြောင်း၊ လူသားများ အကြောင်းကို ချစ်ချစ်

မတွေ့ဖူးချေ။

မနက်စောစော ကျောင်းသွားခါနီး အိမ်က မော်တော်ကားများ ပျက်နေလျှင် ဒေါသဖြစ်ရ ခြင်း၊ ကျောင်းကအပြန် ထမင်းပွဲဝင်လျှင် သူကြိုက်တတ်သောဟင်း မပါပါက စိတ်ကောက်ရခြင်း လောက်ကိုသာ ဒုက္ခဟု ထင်နေလေသည်။ ။

ပြီးတော့ ချစ်ချစ်သည် ဖေဖေထံမှ ပညာဉာဏ်စိတ်ဓာတ်တို့ ကို ရရှိခဲ့သည်။ ။ သို့သော် မေမေ့ ထုမှ ဗိုင်းကောင်းကျောက်ပိနေတတ်သော အလေ့ကိုကား မရခဲ့ချေ။

ချစ်ချစ်သည် တစ်ကိုယ်လုံး ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားပြီး ရယ်သံလွင်လွင်ကို ပြတတ်သော ကောင် မလေးမျိုးတွင် ပါဝင်နေလေသည်။ ။

ချစ်ချစ်၌ ကလေးစိတ်မကုန်သေးချေ။

ဒါကတော့ ထုံးစံအတိုင်း၊ သဘာဝအတိုင်းဖြစ်သည်။ ။ ချစ်ချစ်မိဘတွေက ချမ်းသာကြသည် မဟုတ်လား၊ မိဘဆိုရာ၌ ချစ်ချစ်မှာ အမေမရှိသော်လည်း ဖေဖေနှင့်ဘွားဘွား ရှိနေသည်။ ။ ချစ်ချစ် ၏ ဘွားဘွားမှာ ငယ်စဉ်က သိမ်ကြီးဈေးမှာ ရွှေဆိုင်ဖွင့်ခဲ့သည်။ ။ ဘွားဘွားလက်ထက်က တည်းက ချမ်းသာလာသောကြောင့် ဖေဖေလက်ထက်မှာ ပို၍ ချမ်းသာလာတော့သည်။ ။ ဖေဖေက လုပ်တတ် ကိုင်တတ် ရှာဖွေတတ်။

ပြီးတော့ ချစ်ချစ်မေမေကလည်း ချစ်ချစ်အတွက် ထားခဲ့သော ငွေတွေ၊ ပစ္စည်းတွေက များ လှပါသည်။ ။

မေမေ့မိဘတွေက ဖေဖေနှင့်မေမေ လက်ထပ်သောအခါ လက်ဖွဲ့ခဲ့ကြသော ပစ္စည်းများ ဖြစ် သည်။ ။ မေမေတို့ ဘက်ကလည်း အစဉ်အဆက် ချမ်းသာခဲ့ကြသူတွေ မဟုတ်လား။

မေမေဆုံးပါးသောအခါ သည် ပစ္စည်းတွေ၊ ဘဏ်တိုက်မှာ မေမေ့နာ မည်နှင့်ထားသော ငွေ တွေအားလုံးကို ချစ်ချစ်ရလိုက်သည်။ သည် ကိစ္စ အတွက် ဖေဖေရယ်၊ ဘွားဘွားရယ်၊ မေမေဘက် က မိဘတွေရယ် တိုင် ပင်ပြီး စီစဉ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ။

“ တော်ကြာနေ ကျွန်တော်က နောက်အိမ်ထောင်ပြုချင်ပြုမှာ ဒီအခါ သမီးတွက် အရှည်အ ရှည် ပြဿနာတွေမဖြစ်စေချင်ဘူး ”

သည် လိုပင် ဖေဖေက ရိုးရိုးသားသား ဝန်ခံခဲ့သည်။ ။ မေမေ့မိဘတွေ ကလည်း ဖေဖေ့ကို ယုံ ကြည်ကြသည်။ ။

“ ဦးလေးတို့ အနေနဲ့ ကတော့ မင်းနဲ့ ဦးလေးသမီး အိမ်ထောင်ကျပြီး မှ ဖြစ်တဲ့ စီးပွားကို မင်း သဘောသာ ကြိုက်သလိုစီမံတာ သဘာဝကျပါ တယ်ကွာ၊ သို့သော် တို့ မြေးလေးအတွက် ခုလို သီး သန့်စီစဉ်ပေးတယ် ဆိုတော့ ပိုပြီးတော့ ဝမ်းသာရတာ ပေါ့လေ ”

မေမေ၏ ဖေဖေက သည် စကားကို ဝမ်းသာမျက်ရည်ဖြင့်သာ ပြော ခဲ့လေသည်။ ။

“ မင်း နောက်အိမ်ထောင်ပြုဖို့ မပြုဖို့ ဆိုတဲ့ ကိစ္စမှာ လည်း ဒေါ်ဒေါ် တို့ က ဘာမှ ဝင်ပြောစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး။ မင်းလည်း လူငယ်တစ်ယောက်ရှိသေးတာပဲ။ သွေးနဲ့ ကိုယ် သားနဲ့ ကိုယ်မို့ အေးလေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်ဒေါ်မြေးလေးအတွက်သာ နောင်ရေးကို စိတ်အေးရရင် ပြီးတာပါပဲ။ ဒါ လည်း မင်းသဘောပေါက်ပြီးသားပါကွယ်။ မင်းဟာ ဖခင်ကောင်းတစ်ယောက်၊ လူတော်တစ် ယောက်ပဲဟာ ”

ဖေဖေဘက်ကရော မေမေ့ဘက်ကပါ ဘာပြဿနာမှ မရှိသော အိမ်ထောင်ရေးသုခကို ချစ် ချစ်ငယ်စဉ်ကတည်းက ကောင်းစွာ ခံစားခဲ့ရလေသည်။ ။ ကံကောင်းသည် ဟု ဆိုကြပါစို့။

ဖေဖေသည် သူနောက်မိန်းမ ထပ်ယူချင်ယူမည်ဟု ခုရှုပ်မှ
နောင်ရှင်း စကားမျိုးကို ရိုးသားစွာ ပြောခဲ့သည် မှန်သော်လည်း တက
ယ်တော့မူ ကနေ့ထိ ဖေဖေ နောက်အိမ်ထောင်မပြုခဲ့ချေ။ ချစ်ချစ်၏ တ
စ်မျက်နှာကလေးတည်းနှင့် ဖေဖေသည် သူ့ဘဝ၏ အလိုကို မျှီသိပ်နေခဲ့
ရှာလေသည်။ ။

ဤသို့လျှင် စီးပွားရေးရော၊ အိမ်ထောင်ရေးပါ မမူမပင်ရသော “ ရေ
အပေါ်မြတင် ” ဘဝ တွင် နေလာခဲ့ရသော ချစ်ချစ်သည် အဘယ်သို့လျှင်
လူကြီးသူကြီးလို နေနိုင်ပြုမူနိုင်ပါမည်နည်း

ချစ်ချစ်သည် အိမ်မှာ တော့ ဗိုလ်တကာ့ဘုရင် ဖြစ်နေလေသည်။ ။ ချ
စ်ချစ် အကြောက်ရမည့် သူသည် အိမ်မှာ မရှိ၊ ဘွားဘွားဆိုတာကလည်း
မြေးအနှစ်ဆို ဆိုသည့်အတိုင်း ချစ်ချစ်မျက်နှာကို အညှိုးအယော်ပင် ခံနိုင်
သူမဟုတ်။

ဖေဖေဆိုတာကလည်း ချစ်ချစ်ကပြီးလျှင် အားလုံးပြီးစေ၊ ပြေစေ။

ပြီးတော့ ဖေဖေက အိမ်မှာ အနေနည်းသူ၊ တစ်နေ့လုံးလိုလို ပုံနှိပ်တို
က်မှာ သာ အလုပ်ရှုပ် နေတတ်သူ။ တစ်ခါတစ်ရံ မိုးလည်သည် ထိ ဖေ
ဖေမပြန်နိုင်။ ညပိုင်းမှာ ပါ အလုပ်တွေပုံကျနေ အောင် လုပ်ရတတ်သ
ည်။ ။

ဖေဖေမှာ က အလုပ်တွေအများကြီး၊ ပုံနှိပ်တိုက်၊ စာအုပ်တိုက်၊ ဘ
လောက်တိုက်စသည့် စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်မြောက်လာဖို့ပ အစမှ
အဆုံးဖြစ်သော လုပ်ငန်းမှန်သမျှရှိသည်။ ။ စာအုပ်ဆိုင်ပင် ဖွင့်ထားသည်
။ သို့သော် ဖေဖေ၏ အဓိကအကျဆုံး ပင်မအလုပ်ကတော့ မဂ္ဂဇင်း။

ဖေဖေသည် ရွှေအိုးမဂ္ဂဇင်းတိုက်ပိုင်ရှင်ဖြစ်ပေသည်။ ။

ရွှေအိုးမဂ္ဂဇင်းသည် မြန်မာပြည်တွင် နာမည်အကြီးဆုံး မဂ္ဂဇင်းတစ်ခုတွင် အပါအဝင်ဖြစ် လေသည် ။ နာမည်အကြီးဆုံးဆိုသည့် စောင်ရေများများ ရိုက်နှိပ်ရောင်းချရခြင်းကိုသာ ဆိုလိုပါ သည် ။ တကယ့်အကျိုးပြု စာကောင်းပေကောင်းများ ပါဝင်ခြင်းကို မဆိုလိုပါ။ ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် တော့ နှုတ်ခမ်းနီကြိုက်မဂ္ဂဇင်းဖြစ်ပါသည် ။

အခန်းကဏ္ဍတွေစုံသည် ။ ဗေဒင်ကအစ အလှပြင်နည်းအထိ ပါဝင်သည် ။ ကြော်ငြာက လည်း အများ ဆုံးပါသောမဂ္ဂဇင်းဖြစ်သည် ။ ရောင်းချရသော ဈေးနှုန်းလည်း မြင့်သည် ။

အသိဉာဏ်မမြင့်မားသော၊ စာဖတ်သက်မရှိသေးသော စာဖတ်ပရိသတ်အတွက် ထုတ်ဝေ သောမဂ္ဂဇင်းမျိုးဖြစ်သည် ။ မျက်နှာဖုံးကိုလည်း ပန်းချီကားချပ်များ ဖြင့် သရုပ်ဖော်လေ့မရှိ၊ တက္ကသိုလ်ကောလိပ်နှင့် ခေတ်ပေါ်ဖက်ရှင်မယ် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးများ ၊ အဆိုကျော်များ ၊ အားကစားမယ် များ စသော အလှူရှင်များ ၏ ရုပ်ပုံများ ဖြင့်သာ ထုတ်ဝေသည် ။ သည် နည်းဖြင့် ငယ်ရွယ်သူတို့ ကို ဆွဲဆောင်ထားသည် ။

မည်သို့ပင်ရှိစေ။ ဖေဖေ၏ ရွှေအိုးမဂ္ဂဇင်းသည် အောင်မြင်နေလေသည် ။ ဤသို့ဖြင့် ဖေဖေ သည် အရမ်းချမ်းသာနေသည် ။

သို့သော် တစတစ ချမ်းသာလာခြင်းနှင့်အတူ တစတစ အသက်ကြီးလာလေသတည်း။

ခုအချိန်တွင် လုပ်ငန်းပေါင်းစုံကဝင်သော ဝင်ငွေသည် မယူချင်လို့ ကို မရအောင် ဖြစ်နေရ သည် ။ လုပ်ငန်းတွေကလည်း ရှုံးချင်လို့ ကို မရအောင် ဖြစ်နေသည် ။

ထို့အတူ လူ၏ အသက်သည် လည်း ပြန်ငယ်ချင်လို့ ၊ ရပ်တန့်ချင်လို့ ကို မရနိုင်ပါတကား။

ဖေဖေသည် ခုအချိန်မှ အိမ်ထောင်ပြုရန်လည်း မရည်ရွယ်တော့ချေ။
ငယ်တုန်းကပင်လျှင် အောင့်အည်းကာ နေနိုင်ခဲ့သေးသည် ပဲ။ သမီးအ
တွက် သူထားခဲ့သော မေတ္တာစေတနာကို သည် အ ရွယ်ကျခါမှ ဖျက်ဆီး
ပစ်ဖို့ ဖေဖေမစဉ်းစားတော့ချေ။ မိဘမေတ္တာသည် စွန့်လွှတ်ရခြင်းသာ
တကား။

သည် အခါ ဖေဖေသည် ပိုလျှံလာသော ငွေများ ထဲက ကိုယ့်ဖို့ ကျန်
အောင်လည်း ကြိုးစားရ ရှာလေသည် ။

အလှူအတန်းများ ပေးသတည်း။ ကျောင်းကန်ဘုရားများ ဆောက်
လုပ် လှူဒါန်းသတည်း။ အိုနာမကျန်းသူများ ၊ ဆွံ့အ နားမကြားသူများ
အတွက် ရန်ပုံငွေပေးသတည်း။

“ မွေးမိခင် ဒေါ်အေးဘုံ အမှူးထား၍ ရွှေအိုးမဂ္ဂဇင်းပိုင်ရှင် ဦးရွှေအိုး
၊ ဇနီးဒေါ်လုံး(ကွယ် လွန်)နှင့် သမီးမချစ်ချစ်တို့ ကောင်းမှ နတ်လူသာစု
ခေါ်စေသော် ”

ဆိုင်းဘုတ်များ လည်း ချိတ်သတည်း။ ငွေကို ရေလိုသုံးနိုင်သော်လ
ည်း ဖေဖေသည် တမ လွန်အရေးအတွက်သာ အသုံးချခဲ့သည် ။ ဟုတ်
သော်ရှိ မဟုတ်သော်ရှိ လတ်တလောမှာ တော့ ဒုက္ခ ရောက်နေသူများ
အတွက် အကျိုးရှိနေလေသည် ။

သို့သော် ငွေတွေက မကုန်နိုင်ပေ။ ချစ်ချစ်၏ နောင်ရေးအတွက် စိ
တ်အေးစရာပင် ရှိနေပါ သေးသည် ။ ထိုအခါ လူတို့ ၏ ဓမ္မတာအတိုင်း
ဖေဖေတွင် သဝန်တိုစိတ်ကလေး ဝင် လာလေတော့ သည် ။

သက်ကြီးရွယ်အို မိဘတိုင်းတွင် ရှိတတ်သော သဝန်တိုစိတ်ပင် ဖြစ်
ပါသည် ။ အခြား ဟုတ်ပါ ရိုးလား။

မိမိတို့ တမလွန်သို့ ခရီးဆက်ကြသောအခါ ဤလောက၌ သားသမီးတို့ ကျန်ရစ်၏။ အကယ်၍ မိမိသည် ချမ်းသာကြွယ်ဝသူဖြစ်ငြားအံ့။ မိမိဥစ္စာပစ္စည်းကို သားတို့ သမီးတို့ ဆက်ခံကြ ၏။ ဓမ္မတာတရားပင်။

ဤနေရာတွင် မိဘတို့ သည် မိမိတို့ ပိုင်ပစ္စည်းကို သားသမီးကိုသာ ပေးခဲ့ရစ်လိုကြသည်။ တစိမ်းတရံဆန်ကို မပေးလိုကြ။

“ ငါ့သား၊ ငါ့သမီးအတွက် ရှာခဲ့သောဥစ္စာကို ငါ့သား၊ ငါ့သမီးကိုသာ သုံးပလေ့စေ ” ဟူ၍ စိတ်၌ ဖြစ်တတ်ကြသည်။

ဆိုပါစို့၊ သားအတွက်သာ ထားရစ်ခဲ့ချင်သည် ချွေးမအတွက်တော့ ဆောရီး။ သမီးအတွက် သာ ထားရစ်ခဲ့ချင်သည် သားမက်အတွက်တော့ ဆောရီး။ ဒါက သဘာဝအကျဆုံးတရားပင်။ သို့ သော် ဘဝဆိုသည် ကလည်း အသိုင်းနှင့်အဝိုင်းနှင့် ရှင်သန်ရသည့်သဘောက ရှိနေတော့။ ကောင်း ပြီ။ သားနှင့်ဆက်၍ ချွေးမကိုရသည်။ သမီးနှင့် ဆက်၍ သားမက်ကိုရသည်။ သည် အခါကျပြန် တော့ သားမက်တွေ၊ ချွေးမတွေထဲက မိမိနှစ်သက်ရာကို ပို၍ စေတနာရှိတတ်ပြန်သည်။

ဤသဘာဝတရားသည် ပင် မိဘတို့ ၏ သားမက်၊ ချွေးမရွေးပွဲကြီးများ ပေါ်ပေါက်လာရသော သမိုင်း၏ အခြေအမြစ်တစ်ခုမဟုတ်ပါလား။

ရိုးရိုးပြောကြစို့ဆိုလျှင်တော့ မိမိတို့ ၏ သားသမီးနှောင်ရေးကို မိမိတို့ သဘောကျ စီမံပေးလို ခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဘဝဟူသည် မိမိဖာသာ ဖန်တီးအပ်သောအရာဖြစ်သည် ကား မှန်ပါသည်။ သို့ သော် မိဘတို့ စေတနာသည် သည် သဘောတရားနှင့် အမြဲလိုလို ဆန့်ကျင်လာတတ်ပါသည်။ ပြဿနာ။

သို့သော် စေတနာ မေတ္တာဖြင့် ဆန့်ကျင်ခြင်းသည် တော်တော်ပဲ က

သိကအောင့် နိုင်ပါ သည် ။ ပြန်လည်ခုခံရန် ခက်ခဲတတ်ပါသည် ။

မိဘတိုင်းသည် သားသမီး၏ ကောင်းစားရေးကို ရှေးရှုသည် မှန်သော်လည်း ချမ်းသာသော မိဘတို့ သည် အထက်ပါကဲ့သို့ စေတနာနှင့် ဆန့်ကျင်သော အမှုမျိုးကို ပြုတတ်ကြလေသည် ။

ဤသည် မှာ မိမိပိုင်ပစ္စည်းအပေါ် သဝန်တိုသော သဘောမှ အခြေခံပင် မဟုတ်ပါလား။

* * *

တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်းမာချမ်းသာစွာ နေလာခဲ့ကြသော ချစ်ချစ်တို့ မိသားစုသည် တစ်နေ့တွင် ပူပင်သောကတည်းဟူသော အောင်ဘာလေထီ ပေါက်လေသတည်း။

ဖေဖေသွေးတိုးဖြစ်လို့ တဲ့ ။

သူတို့ မိသားစုအတွင်းမှာ တော့ မကြုံဘူးအောင် ယောက်ယက်ခတ်သွားလေသည် ။

ရောဂါဆိုသည် ကလည်း အဆင့်အတန်းခွဲတတ်သောသဘော ရှိသည် ။ ချမ်းသာသူတို့ ချမ်း သာရောဂါ စွဲကပ်တတ်သည် ။

သွေးတိုးသည် ချမ်းသာရောဂါဖြစ်သည် ။ သွေးတိုးရောဂါ မကြောက်ပါနှင့် သွေးတိုး ဦးသန်း မောင် ရှိပါသည် ။

သို့သော် ချစ်ချစ်တို့ မိသားစုကား ကြောက်နေကြလေသည် ။ မကြုံဘူးသောကြောင့် စိုးရိမ် နေကြခြင်းဖြစ်သည် ။

ငယ်စဉ်ကလေးသူငယ်များကို ဒေဝေါကြီး လာပြီဟု ပြောလျှင် ဘာမှန်း
မသိဘဲ ဒေဝေါကို ကြောက်ခဲ့ကြသလိုပင်။

ထားလိုက်ပါ။ မည်သို့ပင်ရှိစေ၊ ရန်ကုန်မြို့သား ချမ်းသာကြွယ်ဝ
သော လူကြီးသူမတစ်ယောက် ရောဂါလက္ခဏာတစ်ခု ပြလာခြင်းပင်
ဖြစ်ပါသည်။

ရောဂါသည် သေခြင်း၏ နိမိတ်မဟုတ်လား။ သေခြင်းတရားကို ဦး
ရွှေအိုး နားလည်ပါသည်။ ။ ဘုန်းတော်ကြီးတို့ ၏ တရားကိုလည်း ခဏခ
စ နာခံရပါသည်။ ။ သို့သော် ကိုယ်တွေ့ကြုံအံ့သောအခါ
ကြောက်လန့်တကြားတော့ ဖြစ်သွားလေသည်။

ထိုအခါ လိုအပ်သည် များကိုဆောင်ရွက်ခဲ့ရန် စတင်စိတ်ကူးရလေ
တော့သည်။

အရေးကြီးသော အခန်းကဏ္ဍတွင် ချစ်ချစ်ကို စိတ်ချလက်ချထားခဲ့ဖို့
အရေးသည် ရှေ့တန်းမှ ပါဝင်လာတော့သည်။ ။ ချစ်ချစ်ကို
အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ ခုကတည်းက စီစဉ်မှ တော်ပေတော့မည်။

* * *